

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—

Ἑξάμηνος » 4,50

Τρίμηνος » 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία φρ. χρ. 10.—

Ἑξάμηνος » 5,50

Τρίμηνος » 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτῶρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστὸν λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Αὐγούστου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 38

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

«—Σὺς ἐπαναλαμβάνω, δεσποινὶς Πεπίτα, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ρυθμίσω τίποτε οὔτε σὲ σὰς, οὔτε στὸ θεῖό σας. Σήμερα ἔχομε Δευτέρα. Ὡς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος, ὁ ἀρραβωνιαστικός σας θὰ λάβῃ τὸ πιστοποιητικό.»

«—Εὐχαριστῶ!»

Καὶ ἡ Πεπίτα, ἀφοῦ ἔκαμε πιά τὴ δουλειά της, σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ.

Ὁ Ἀλβαράδο, ποῦ φαντάζεσθε πιά μὲ πόση συγκίνησι, μὲ ποιά ἀγανάκτησι, ἄκουσε ὅλη αὐτὴ τὴ συνομιλία, τώρα ἐπιθύριζε:

—Μπα, τοὺς παληανθρώπους! μπᾶ, τοὺς κακούργους! Μ' αὐτοὶ θέλουν κρέμασμα!

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ πῇ περισσότερα κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴ σκοπία του, γιὰτ' εἶδε τὴν ἐπισκέπτρια νὰποχαιρετᾷ τὸν γιατρό. Ἐσχέφθη τὴν θυρωρό, ποῦ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν ἐξώπορτα, ἀφοῦ ἦταν δεμένος.

«Αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τί συμβαίνει ἐδῶ», εἶπε μόνος του.

Καὶ βγῆκε γρήγορα εἰς τὸ διάδρομο, γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ διαταγὴ εἰς τοὺς φρουροὺς του.

Ἐνας μαῦρος κατρακύλησε τότε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι κι' ἔτρεξε ὡς τὸ θυρωρεῖο, ὅπου ἔφθασε μὲ τὴν ὥρα, γιὰ νὰνοίξῃ τὴν ἐξώπορτα εἰς τὴν Πεπίτα.

Ἀφοῦ ἔφυγε ἡ ἀνεψιὰ τοῦ

γερουσιαστοῦ, ὁ διευθυντὴς τῆς Λευκῆς Οἰκίας ξανακάθητε μπροστὰ στὸ γραφεῖό του σκεπτικός, ἐπίασε μὲ τὰ δὐο τοῦ χέρια τὸ κεφάλι του κι' ἔκλεισε τὰ μάτια, σὰ νὰ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

Ὁ Ἀλβαράδο τὸν παραμένει ἀπὸ τὴν πορτιέρα καί, συλλογισόμενος τὴν σκηνὴ ποῦ θὰ τοῦ ἔκανε τώρα, γε-

λοῦτε ἀπὸ μέσα του. Ἀπελόμενε ἀπὸ πρὶν τὴν ἐκδίχησί του. Ἄλλως τε, ἡ συνομιλία ποῦ εἶχε ἀκούσῃ, τὸν ἠσύχασεν ἐντελῶς, ὅτι δὲν θάκανε κανένα κακό, τίποτε ποῦ μπορούσε νὰ ἔχῃ γι' αὐτὸν δυσάρεστες συνέπειες. Δὲν παρέβιαζε κανένα τίμιον σπίτι. Ἐμπαινει σὰν δικαστὴς σὲ μιὰ φωλιὰ κακούργων.

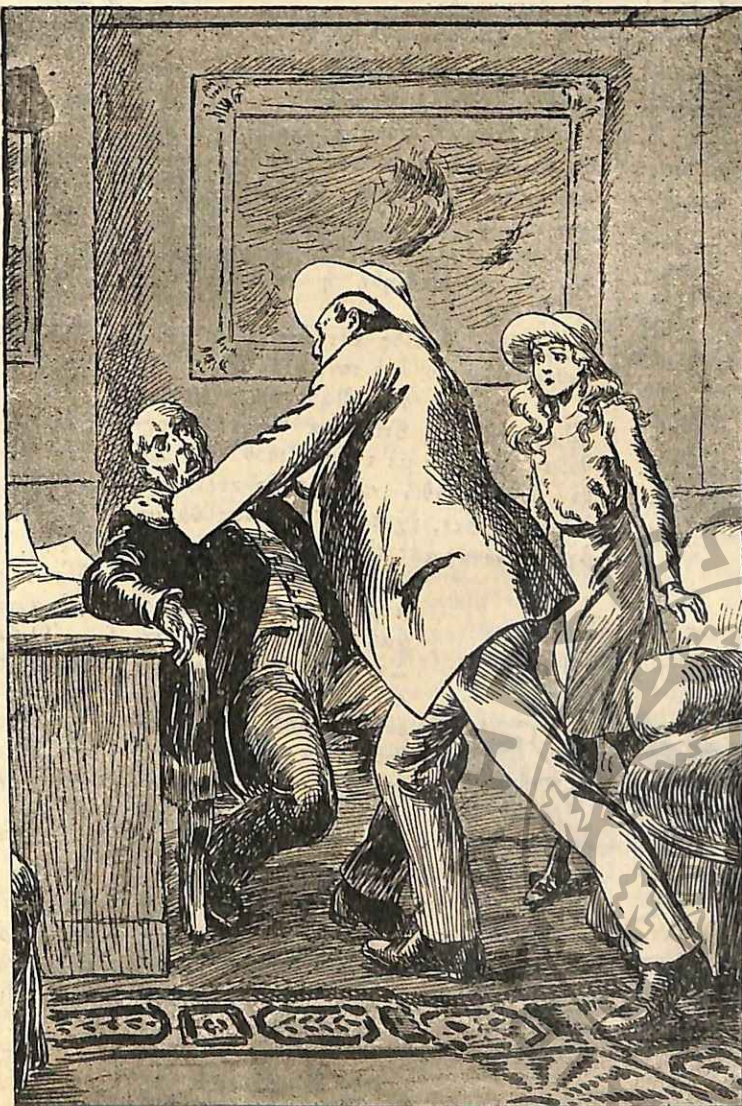
Γι' αὐτὸ εἶπε εἰς τὴν Κολέττα φαιδρά:

—Ἐλα, τώρα θὰ διασκεδάσουμε!

—Ἐγὼ διασκεδάζω ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἐπιθύρισε ἡ Κολέττα. Καὶ φαντάσου πιά ἅμα φθάσωμε ὡς τὸν Ἐρρίκο!

—Σὲ δέκα λεπτά! ἀποκρίθηκε ὁ Βραζιλιανός. Ἐλα!

Ὁ Βραζιλιανός ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Κολέττα καί, κρατῶν μὲ τὸ δεξιὸν τοῦ τοῦ ρεβόλβερ, ἐσήκωσε θορυβητὰ τὴν πορτιέρα καὶ μπῆκε εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Περρέζ. Μιὰ μόνο λάμπα, μὲ πράσινη σκιάδα, ἔριχνε ὅλο της τὸ φῶς ἐπάνω εἰς τὴν τραπέζι, ὅπου ὁ διευθυντὴς τοῦ Φρενοκομείου ἐκάθητο ἀκόμη σκεπτικός καὶ σκυρμένος, μὲ τὰ μάτια κλειστά. Ἀλλὰ μὲ τὸν χρότον ποῦ ἔκαμαν οἱ εἰσερχόμενοι, τᾶνοιξε καὶ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του, χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παραμικρὴ ἐκπληξί, γιὰτὶ ἐνόμισε ὅτι εἶχε γυροῖσι ἡ Πεπίτα, γιὰ νὰ τοῦ πῇ καὶ τίποτε ἄλλο, ποῦ τὸ εἶχε λησμονήσει. Ἀμα ὅμως εἶδε μπροστὰ του τὸν γίγαντα ἐκεῖνον μὲ τὸ κοριτσάκι, τινάχθηκε ἐντρομος ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, νομίζων ὅτι βλέπει ὄνειρον. Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλβαράδο

«Βοήθεια!.. ἐδῶ!.. βοήθεια!..» (Σελ. 302, στ. α'.)

τὸν ξαναγύρισε στὴν πραγματικότητα.

— Σὰς χαιρετῶ, κύριε διευθυντά! τοῦ εἶπε εἰρωνικά ὁ Βραζιλιανός. Δὲν μὲ γνωρίζετε ἴσως... Εἶμαι ὁ ἐπισκέπτης ποῦ εἶχατε τὴν αὐθάδεια νὰ διώξετε σήμερα τὰ πόγευμά. Ἀλλὰ ὁ Ζοζέ ντὲ Ἀλβαράδο, ἀγαπητέ μου κύριε διευθυντά, ἅμα διώχεται ἀπὸ τὴν πόρτα, γυρίζει ἀπὸ τὸ παράθυρο. Χά, χά, χά!

Καὶ μὲ τὴν προσφώνησι αὐτή, ὁ κτηματίας ἐσπασε σὲ δυνατὰ γέλια, ποῦ τὰ συνώδευσε ἀμέσως τὸ ἀργυρόχρο γελάκι τῆς Κολέττας. Ξεθύμεινε τώρα κι' αὐτή, ὕστερ' ἀπὸ σιωπὴ τῆς ὥρας. Ἐπειτα ἦταν τόσο ἀστεῖο τὰ βλέπη κανεῖς τὸ φοβισμένο ὕψος τοῦ διευθυντοῦ!..

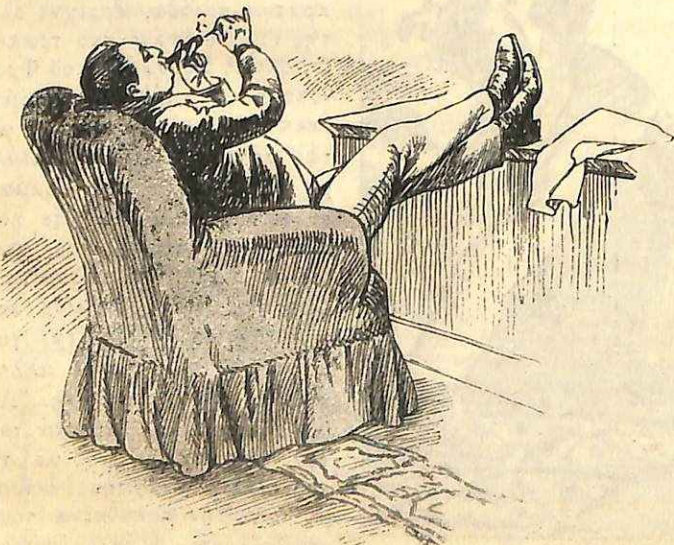
Ὡρὸς καὶ τρέμων, αὐτὸς ὥρμησε νὰ κτυπήσῃ τὰ κουδούνια τοῦ γραφείου τοῦ, ὁ Ἀλβαράδο ὅμως τὸν ἐκράτησε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Περιττό, κύριε διευθυντά, τοῦ εἶπε. Τὸ κατὰστημα ὅλο κατέχεται ἀπὸ ἀνθρώπους δικούς μου.

Ὁ διευθυντὴς πολεμοῦσε τοῦ κάκου ν' ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ τὰ χαλύβδινα χέρια τοῦ Ἀλβαράδο. ποῦ τὸν εἶχε πιάσει τώρα ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἀνάγκαζε νὰ ξανακαθῆσθαι ἐπὶ τὴν πολυθρόνα του.

— Βοήθεια!.. ἐδῶ!.. βοήθεια!.. ξεφώνιζε ὁ Περὲξ.

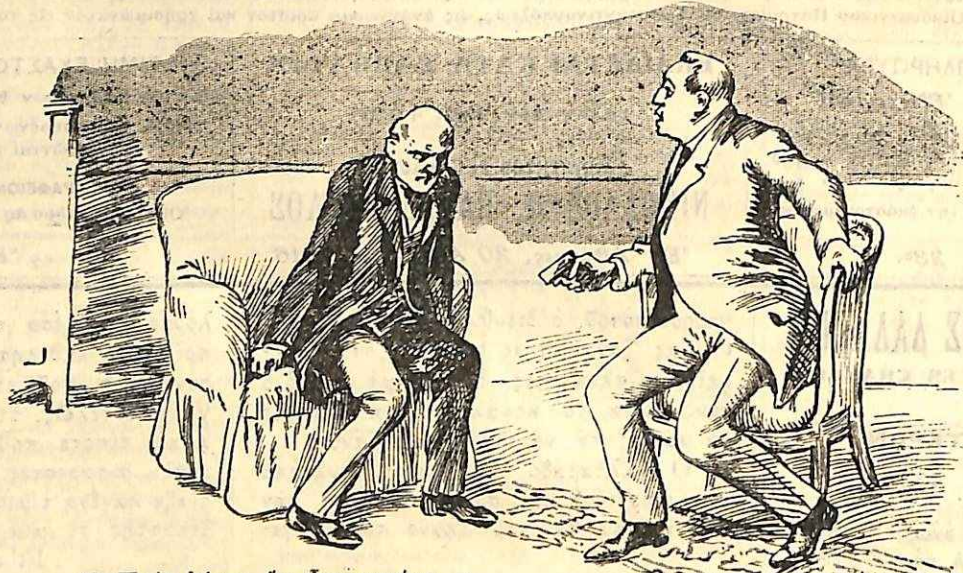
— Μὰ μὴ φωνάζετε λοιπὸν ἐστὶ!.. τοῦ ἔλεγε συγχρόνως ὁ Ἀλβαράδο. Δὲν σὰς εἶπα πῶς ὅλα εἶνε περιττά!.. Ἀμφιβάλλετε;... Ὅριστε!

«Ὁ Ἀλβαράδο ξαπλώθηκε ἀναπαυτικά...» (Σελ. 303, στ. α'.)

Καὶ ὁ κτηματίας ἐσφύριζε δυνατὰ μὲ τὴν ἀσημένια σφυρίκτρα του. Ἀμέσως ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἀνοίξε μὲ ὀρμὴ καὶ μπήκαν οἱ ἔξι μαῦροι ποῦ φύλαγαν ἀπέξω.

— Ἄ! ἐσφύριζε ὁ κακύμορος ὁ διευ-

«Ὁ Περὲξ ἐνόησε, ὅτι ἦταν χαμένος...» (Σελ. 302, στ. γ'.)

θυντῆς, κατατρομαγμένος εἶνε λοιπὸν ἐνέδρα, εἰσβολή, ληστεία;

— Τίποτε ἀπ' αὐτά! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλβαράδο εἰρωνικά πάντα. Δὲν ἠθέλατε νὰ μὲ δεχθῆτε μὲ τὸ καλὸ κ' ἐπειδὴ ἡ κόρη μου εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ κατὰστημα σας, ἔκαμα τρόπο γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία τῆς. Αὐτὸ εἶνε ὅλο!

Ὁ Βραζιλιανὸς ἐστράφη τότε εἰς τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τοὺς εἶπε:

— Γυρίστε στὸ διάδρομο, παιδιά! Εἶμαι βέβαιος, ὅτι τώρα θὰ συνεννοηθοῦμε σὰ φίλοι μὲ τὸν κ. διευθυντή, καὶ δὲν θάναγκαθῶν νὰ σὰς ξαναφωτιάσω. Ὅπωςδήποτε, ἔχετε τὸ νοῦ σας νὰ μὴ βγῇ κανένας ἀπὸ τὸ σπίτι.

Σὰν στρατιῶτες σὲ παράταξι, οἱ ἔξι μαῦροι χαιρέτησαν καὶ βγήκαν. Στὸ γραφεῖο ἔμειναν πάλιν οἱ τρεῖς. Ὁ Ἀλβαράδο τράβηξε μιὰ πολυθρόνα γιὰ τὴν Κολέττα, τὴν ἔβαλε νὰ καθῆσθαι ἀναπαυτικά καί, γυρίζων ἐπὶ τὸν καταταστικὸν διευθυντή, τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα, φίλτατε κύριε, ἄς ἐξακολουθήσουμε τὴν ὁμιλίαν μας, ἀπὸ κεῖ ποῦ τὴν ἀφίσαμε τ' ἀπόγευμα.

Ὁ Περὲξ ἐπροσπάθησε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Κύριε, ἀποκρίθηκε,

ὁ τρόπος σας εἶνε ἀχαριστήριος... Δὲν ξέρετε, ὅτι τὸ Ψυχιατρεῖό μου εἶνε ἀναγνωρισμένο ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ ἐνθάδε δώσετε λόγον γι' αὐτὴ τὴν ἐνοπλοεῖσιν ἐξ ἑνὸς δημοσίου Κατὰστημα;

— Μὴ λέτε τώρα ἀνοησίες! ὑπέλαβε ἡσυχᾶ ὁ Ἀλβαράδο.

Καὶ ἀφοῦ ἐκάθησε κι' αὐτὸς σὲ μιὰ πολυθρόνα, σὰ νάταν στὸ σπῆτι του, ἐξακολούθησε:

— Μὴ λέτε ἀνοησίες, γιατί δὲν σὰς συμφέρει καθόλου νάνακατευθῇ ἡ Ἀστυνομία ἐπὶ τῆς δουλειᾶς σας. Αὐτὸ τὸ ξέρω καλά. Ἀπὸ τὸν καρὸ ποῦ διευθύνετε αὐτὸ τὸ Κατὰστημα, ἐξαφανίσαστε πολλοὺς δυστυχημένους ἀρρώστους, ἐνοχλητικούς γιὰ τοὺς συγγενεῖς τους. Μεταξὺ τῶν ἁλίων κ' ἔσαν κά-

ποιο Ζεζέ Ἰμπανέζ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια; Τότε ὁ διευθυντὴς ἐνόησε, ὅτι ἦταν χαμένος. Ὁ διάβολος μεταμορφωμένος ἦταν λοιπὸν αὐτὸς ὁ φαιδρὸς καὶ μεγάλος ἄνθρωπος;... Ἀφίσε κατὰ μέτρον καθε ἀντίστασι καί, μὲ ὑποτακτικὸ ὕψος νικημένου, ρώτησε:

— Τελοςπάντων, τί θέλετε ἀπὸ μένα, κύριε; Νὰρίσω ἐλεύθερο τὸν μικρὸ Γάλλο Δαλλινύ;

— Μάλιστα! αὐτὸ ἀκριδῶς ἤλθα νὰ σὰς ζητήσω. Προσθέτω ὅμως, ὅτι ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ σὰς χαλάσω τὴ δουλειά, νὰ ζημιώσω τὸ ἐμπόριόν σας, θὰ σὰς πληρώσω ἐγὼ αὐτὰ τὰ δέκα κοῦτις ρέις, ποῦ θὰ ἐχάνατε μὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ μικροῦ Γάλλου. Ἀς εἶνε! γι' αὐτὰ ὅλα θὰ ξαναμιλήσουμε.

Ὁ δυστυχημένος διευθυντὴς ἐσάστισε τώρα περισσότερο. Τί παράξενο ἀνθρώπος ἦταν αὐτός! Τοῦ προσέφερε χρήματα, ἐνῶ τὸ ρεβόλβερ ποῦ κρατοῦσε καὶ τὰ μυστικά ποῦ ἤξερε, ἦταν ἐπιχειρήματα πλέον ἢ ἀρκετά, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε!..

— Κύριε, ἀποκρίθηκε μὲ ταπείνωσι, μιλεῖτε μ' ἕναν τρόπο, ποῦ... δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ μὲ πείσῃ... Προσθέτω μάλιστα, ὅτι πείθομαι μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι. Κάμετέ με ὅπως θέλετε, εἶμαι στὰς διαταγὰς σας.

— Τί σοῦλεγα, μικρή; εἶπε ὁ Βραζιλιανός, γυρίζων ἐπὶ τὴν Κολέττα μὲ ὕψος θριαμβευτικό. Βλέπετε τώρα τί ἀξίζει ὁ μπαμπᾶς σου;

— Δὲν εἶχα γι' αὐτὸ καμμιὰ ἀμφι-

βολία! ἀποκρίθηκε ἡ Κολέττα. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι εἶνε πιά καιρὸς νὰ ἰδῶ τὸν Ἑρρίκο καὶ νὰ τοῦ δώσω τὴν καλὴ εἰδησι.

— Ἀλήθεια, ἔκαμε ὁ Ἀλβαράδο. Κύριε διευθυντά!.. θὰ εἶχατε τὴν καλὴ σὺνη νὰ μὰς φέρετε ἐδῶ τὸ παιδί;

— Τίποτε εὐκολώτερο! ἀποκρίθηκε ὁ Περὲξ μὲ προθυμία.

Καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ βγῇ ἔξω· ἀλλὰ ἡ Κολέττα τὸν ἐσταμάτησε ἐπὶ τὴν πόρτα.

— Σταθῆτε! ἐξώλαξε ἡ ἔλπιος πολὺ νὰ πάω νὰ τὸν φέρω ἐγὼ.

— Ἐχεις δίκην, εἶπε γελώντας ὁ κτηματίας. Τί λέτε κύριε διευθυντά; Δὲν μποροῦμε νὰ τῆς δώσουμε αὐτὴ τὴν εὐχαρίστησι;

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ ὁδηγήσω τὴν δεσποινίδα στὸ κελλί τοῦ κυρίου Δαλλινύ! ἀπεκρίθηκε περηγνός ὁ Περὲξ.

— Ἐμπρός λοιπόν! ὑπέλαβε ὁ Βραζιλιανός. Ὁδηγήσετέ τὴν σῆς κ' ἐγὼ πάλι θὰ πῶ στοὺς ἀνθρώπους μου νὰ σὰς συνοδεύουν· ὅχι γιατί δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη, ἀλλὰ ἐστὶ, χάριν τιμῆς...

Ἐσφύριζε, οἱ μαῦροι παρουσιάσθηκαν καὶ ὁ Βραζιλιανὸς τοὺς ἐνευσε νάκοιτο τὸν κ. Περὲξ, ποῦ ἔβαινε μὲ τὴν Κολέττα. Ἐπειτα ἐκάλεσε τὸν Ἀνρικήζ καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὲ παρακαλῶ, κάμ' ἕνα γύρο ὡς τὴν κουζίνα, γιατί πεθαίνω τῆς πείνας. Τίποτα δὲν ἀνοίγει περισσότερο τὴν ὄρεξι ἀπὸ μιὰ ἐκστρατεία, σὰν αὐτὴ ποῦ ἐκάμα ἀπόψε.

— Ἐννοια σας, ἀπεκρίθηκε φεύγων ὁ Πορτογάλος· σὰς ὑπόχτομαι, ὅτι 'ς ἕνα τέταρτο, θὰ ἔχετε ἕνα λαμπρὸ γεῦμα.

Εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι, ὁ Βραζιλιανὸς ξαπλώθηκε ἀναπαυτικά σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔβαλε μάλιστα καὶ τὰ πόδια του, χωρὶς κανένα σεβασμὸν, ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ κυρίου διευθυντοῦ, καὶ ἀναψὲ ἕνα ποῦρο τῆς Ἀδάνας, ποῦ εὐωδίασε ὅλο τὸ δωμάτιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ἐνα παράξενο γεῦμα.

Μίλις ὁ διευθυντὴς ἀνείξε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ, ὅπου ἦταν κλεισμένος ὁ Ἑρρίκος, ἡ Κολέττα ὥρμησε μέσα καί, στὸ φῶς τῆς ἡλεκτρικῆς λάμπας, ποῦ τὴν ἀναψὲ ὁ κ. Περὲξ, ἐγνώρισε τὸν μικρὸ ἡθοποιὸν, ποῦ ἐκοιμᾶτο ντυμένος στὸ κρεβάτι του καὶ ὑπνιχτὸς ἀμέσως...

Τὰ δύο παιδιά ἔμειναν μόνα, γιατί ὁ κ. διευθυντὴς ἔκρινε περιττὸ νὰ παρασταθῇ ἐπὶ τὴν οἰκογενειακὴν αὐτὴν σκηνή.

Μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα ποῦ ἄλλαξαν, τὴν συγχίνισι αἰσθάνθηκε ἡ Κολέττα καὶ τέτοια ἐκπλήξις ἐκυρίευσεν τὸν Ἑρρίκον, ὥστε γιὰ πολλὴν ὥρα ἐκυττάζοντο χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ προφέρουν λέξι.

Καθισμένος στὸ κρεβάτι, ὁ μικρὸς ἡθοποιὸς ἐτρίβε τὰ μάτια, ἐκθαμβος,

στατισμένος, νομίζων, ὅτι βλέπει ἕνα ὄρατον ὄνειρο.

Ἡ Κολέττα πάλι κύτταζε μὲ λύπη τὸ ἰσχνὸν, γλωμὸ πρόσωπο καὶ τὰ βαθυλωμένα μάτια τοῦ μικροῦ τῆς φίλου.

Πρῶτος αὐτὸς ἔλυσεν τὴν σιωπὴν.

— Ἐστὺ!... ἐστὺ ἐδῶ!... ἐτραύλισε· ἀδύνατο!..

Ἀντὶ νὰπαντήσῃ, ἡ Κολέττα ὥρμησε στὸν Ἑρρίκον, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλησε πεντ' ἔξι φορές δυνατὰ. Ἐπειτα εἶπε:

— Τὸ κατάλαβες τώρα, ἐπέισθηκες ὅτι εἶμαι ἐγὼ;

Ὁ μικρὸς Σομὼ ἄρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι βρίσκεται ἐπὶ τὴν πραγματικότητα.

— Μὰ πῶς κατάφερες νὰ φθάσῃς ὧς ἐδῶ; ρώτησε.

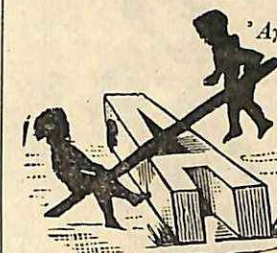
— Σὺ δὲν μοῦ ἔγραψες νὰ ἔλθω;...

— Ναί... μὰ πῶς μπήκες;

— Ἀπλοῦστα, ἐκυρίευσάμε τὸ κατὰστημα ἐξ ἐφόδου.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τῆς ἐφημερίδας μαθαίνω, ὅτι ἐπὶ τὴν Ἀγγλίαν συνέβη καί τι καταπληκτικὸν: Ἐνας μικρὸς Ἰρλανδός, ἕνα παιδί δεκαπέντε μόλις χρονῶν, χημικός ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, ἀνακάλυψε μιὰ βαρύν, δηλαδὴ ἕνα καινούργιον τρόπο βαρύνος ὑπερσάτων, ἔλυν κτλ. χωρὶς ἀνεליν. Θὰ πῆτε: εἶνε πολὺ σπουδαῖο αὐτό; Γιὰ τὴν Ἀγγλίαν σπουδαῖοτατο. Γιατί χωρὶς ἀνελίαν, ἡ βιομηχανία τῆς δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτα. Καὶ τὸ μονοπώλιόν τῆς ἀνελίνας τὸ εἶχε ὁ ἑλθρός, ἡ Γερμανία. Ἀπὸ ἐκεῖ προμηθεύονταν κ' ἡ Ἀγγλία τῆς βαρύνος ποῦ χρειάζονται τὰ πειράγματα ἐργοστασίου τῆς. Ὁ μικρὸς Ἰρλανδὸς λοιπὸν τὴν ἀπάλλαξε ἀπ' αὐτὸ τὸν ζυγόν. Ἐκάμα τὴν ἀγγλικὴν βιομηχανία ἀνεξάρτητη. Γιατί ἡ ἐφευρέσις του δοκίμασθηκε σ' ἀγγλικά ἐργοστάσια κ' ἔδωκε τὰ πῖθ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Κι' ἀμέσως ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἔβγαλε τὸν μικρὸν ἐφευρέτη μισθόν. Καὶ τί μισθόν! Ἐξηνταπέντε χιλιάδες φράγκα τὸ χρόνο. Ἡ ἐφημερίδες μάλιστα προθέτουν τὴ λεπτομέρεια, ὅτι ὁ μικρὸς δὲν παίρνει ἀπὸ τώρα αὐτὰ τὰ λεπτά... γιὰ νὰ μὴν τὰ χαλᾷ. Μένουν σὲ μιὰ Τράπεζα καὶ ὁ τοῦ παραδοθῶν ὅταν ἐνηκλιωθῇ. Ἀλλὰ μετὰ ἔξι χρόνια, ὅταν θὰ ἔχουν γίνῃ τετρακοσίαις σχεδὸν χιλιάδες ὁλόκληρη περιουσία. Ἐν τῷ μεταξύ τὸ

παιδί εὐτυχισμένο θὰ ζῇ μὲ τοὺς τόκους.

Πολλὰς ἀπορίας καὶ πολλὰ θαυμαστικὰ προκαλεῖ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Καὶ πρῶτα πρῶτα εἶνε ἡ ἡλικία τοῦ ἐφευρέτη. Τόσο μικρὸ παιδί καὶ νὰ κάμῃ μιὰ τόσο μεγάλη καὶ πρακτικὴ ἐφεύρεσις; Σπάνιον αὐτό. Τὰ «πρώμα» παιδιά γράφουν συνήθως ποιήματα, συνθέτουν μουσικὴν, λύνουν προβλήματα, ἐφευρίσκουν καμμιὰ φορὰ καὶ ὁλόκληρη τὴν Γεωμετρίαν, — πρὶν τὴν διδασχὴν δηλαδὴ, — ὅπως ὁ Πασκάλ. Ἀλλὰ δὲν ἔχουμε πολλὰ παραδείγματα παιδιῶν, ποῦ νὰ βρῇκαν κατὰ πρακτικόν, χρήσιμον στὴ βιομηχανία. Ἐπειτα εἶνε ἡ γρήγορη οὐτὴ ἀναγνώρισις τῆς ἐφευρέσεως. Πῶς τὰ κατάφερε ἐστὶ ἕνα παιδί; Γιατί ξέρουμε, ὅτι καὶ μεγάλοι ἐφευρέται — ἡλικιωμένοι ἐννοῶ, — βλέπουν καὶ παθαίνουν ὥς πού νὰ τοὺς δώσουν ἀκρόασι, νὰ ἐξετάσουν τὴν ἐφεύρεσίν τους καὶ νὰ τὴν παραδεχθῶν ἢ... νὰ τὴν ἀπορρίψουν μετὰ πολλῶν ἐπαίνων. Ἀναφέρονται μάλιστα πολλὰ παραδείγματα ἐφευρετῶν, ποῦ πέρασαν τὴ ζωὴ τους πτωχῇ, βεταπισμένη, καὶ μόνο στῆς τελευταίᾳς τῆς ἡμέρας εὐτύχῃσαν νάναγνωρισθῶν. Μερικοὶ μάλιστα δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τὸ ἰδοῦν αὐτὸ μὲ τὰ μάτια τους, γιατί μόνο ἀφοῦ πέθαναν ἐπὶ τὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα, ἀναγνωρίσθηκε ἡ ἐφεύρεσίς τους κ' ἐπλοῦνται... ἄλλους.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ ἐποχὴ ἀλλάξε. Τώρα, βλέπετε, καὶ τὰ παιδιά κάνουν σπουδαῖες ἐφευρέσεις. Καὶ ἡ Κυβερνήσις δίδουν ἀκρόασι ἀκόμη καὶ στὰ παιδιά. Αἰτία ὁ πόλεμος. Τὰ ἐμπόλεμα Κράτη, ὅπως ἡ Ἀγγλία, κυττάζουν νὰ τὰ βγάλουν πέρα ὅπως μποροῦν. Παρουσιάζεται ἕνα παιδί μὲ μιὰ ἐφεύρεσι. Ἀλλὰ φορὰ ἴσως θὰ τὸ γελούσαν, θὰ τὸ ἐδίωχναν. Σήμερα τὸ ὑποδέχονται μὲ χαρὰ καὶ μ' ἐλπίδα. «Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, λένε, ποῖος ξέρει τί μπορεῖ νὰ βγῇ;» Ἐστὶ, ἐπὶ τὴν Ἀγγλίαν, ἐγίνε ἀμέσως μιὰ Ἐπιτροπὴ, ποῦ ἐξέτασε τὴν βαρύν τοῦ μικροῦ Ἰρλανδοῦ. Τὸ ἴδιον θὰ γίνονταν καὶ ἐπὶ τὴν Γαλλίαν, τὸ ἴδιον καὶ ἐπὶ τὴν Γερμανίαν. Ὁ πνιγμένος ἀπὸ τὰ μαλλιά του πιάνεται, κατὰ τὴν παροιμίαν, καὶ νὰ ποῦ καμμιὰ φορὰ, τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς ἀπελπισίας εἶνε σωτήριο! Ἡ Ἀγγλία δὲν ἔχει πιά ἀνάγκη ἀπὸ τῆς ἀνελίνας τοῦ ἐλθροῦ. Ἡ βιομηχανία τῆς ἐξακολουθεῖ καὶ χωρὶς τὴν Γερμανίαν, ποῦ τὴν εἶχε στὰ χέρια τῆς. Κι' αὐτὸ ἡ μεγάλη Ἀγγλία τὸ βρίσκει ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ περίμενε· ἀπὸ ἕνα παιδί δεκαπέντε χρονῶν!

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ντραπήτε, ὅσοι ἔχετε αὐτὴ τὴν ἡλικίαν, ποῦ δὲν ἐκάματε ἀκόμη καμμιὰ μεγάλη ἐφεύρεσι. Ὅλοι δὲν κάνουν ἐφευρέσεις! Ἀπεναντίας, μπορεῖτε νὰ καμαρώσετε, νὰ υπερηφανευθῆτε, γιατί κάνουν καὶ παιδιά τῆς ἡλικίας σας...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΛΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια).

Κ' ἔξαφνα, ἔξεβαλε νέαν κραυγὴν, — κραυγὴν θριάμβου αὐτὴν τὴν φορὰν.

Εἰς τὸν νοῦν τοῦ εἶχε γίνῃ φῶς.

Ἡ Μιρόζα ἦτο κόρη τοῦ πρίγκηπος Ἰβανῶρ καὶ τοῦ τὴν εἶχαν κλέψῃ!

Ὅσον μυθιστορηματικὴ, ὅσον ἀπίθανος καὶ ἂν ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὀψεως αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, ὁ Τῶνης τὴν παρεδέχετο, διὰ τὸν ἀπλούστερον λόγον ὅτι δὲν εὗρισκεν ἄλλην πιθανωτέραν.

«Ναί, ἐπανελάμβανε συνεχῶς» εἶνε κόρη τοῦ καὶ τοῦ τὴν ἔκλεψαν!»

Καὶ χωρὶς δισταγμῶν, ἔκαμε τὴν ἀπόφασίν του: Ἐπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πρίγκηπα, — νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ἀμέσως.

Ὁ μικρὸς μας φίλος ἦτο λοιπὸν ἔτοιμος νὰ τρέξῃ ὅταν, ἔξαφνα, ἀστραπιαίως, ἐνθυμήθη τὰ λόγια τοῦ Ξένου μετὰ τὸν μανδύαν πρὸς τὸν πατέρα του, τὴν ἡμέραν ποῦ τοῦ παρέδωκε τὴν Μιρόζαν:

«Νὰ μὴν ξεχνᾶτε τὴν ὑπόσχεσίν σας, ὅτι δὲν θὰ πῆτε τίποτα σὲ κανένα. Ἀλλοιῶτικα, δυστυχία σὲ σᾶς... καὶ σ' αὐτὴ!»

Ὁ Τῶνης ἐσταμάτησεν ἀναποφάσιτος.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ;... Νὰ ὁμιλήσῃ ἢ νὰ σιωπήσῃ;...

Ὀλίγαι στιγμαὶ σκέψεως τὸν ἐπεισαν ὅτι, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον, δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτε ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ εἶπεν ἐκεῖνα τὰ πειλητικὰ λόγια.

Ἐκτὸς τούτου, ἔκρινεν ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κρατήσῃ περισσότερον τὸ μυστικὸν ποῦ εἶχεν ἀνακαλύψῃ, ἀφοῦ μία μόνη του λέξις ἤμπορούσε νὰ ποδώσῃ εἰς τὸν πρίγκηπα ὅλην τὴν τὴν χαρὰν καὶ ὅλην τὴν εὐτυχίαν.

Ὁρμησε καὶ πάλιν πρὸς τὴν θύραν, ἀλλὰ, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐτοιμάζετο νὰ υπερβῇ τὸ κατώφλι, παρουσιάσθη ὁ Ἰβάν.

— Μὰ τί ἔγινες; τοῦ ἐφώναξε ἡ κόρη τὰ βρῆς αὐτὴ τὴν ὁμπρόελλα;

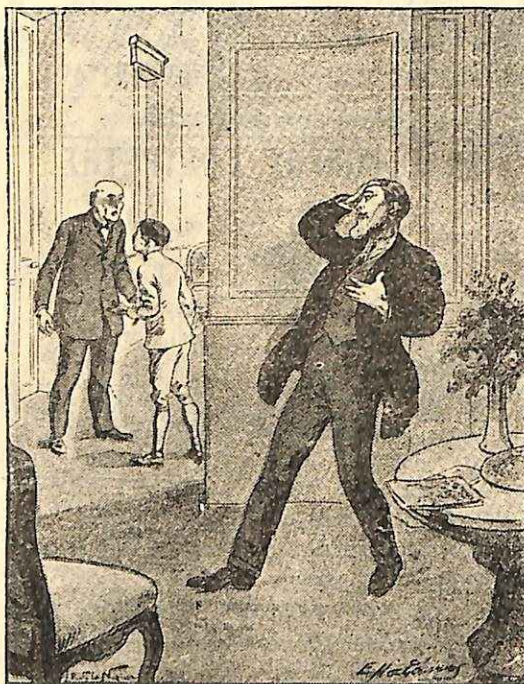
— Ἀ, ναί, τὴν ἔξεχασα!.. ὑπέλαβεν ὁ Τῶνης ζωηρά. Νὰ ξέρατε ὅμως!..

— Τί;... τί συμβαίνει λοιπόν; ἀπόρρησεν ὁ Ἰβάν.

— Ἡ κόρη τοῦ πρίγκηπος ζῇ (*) καὶ ἐγὼ ξέρω ποῦ βρίσκεται! ἀπεκρίθη ὁ Τῶνης μετὰ φωνὴν τρέμουσαν ἀπὸ συγκίνησιν.

Καὶ εἰς ἐπικύρῳσιν τῶν λόγων του, ἐπῆρε πάλιν τὸ μενταλὶν ἀπὸ τὴν ἐστίαν καὶ παρουσίασε τὴν εἰκόνα εἰς τὸν ἐπιστάτην.

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 297.

«Ὁ πρίγκηψ ἤκουσε τὸ τέλος τῆς συνομιλίας...»
(Σελ. 304, στ. γ').

ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ γηραιοῦ ὑπηρετοῦ:

— Ἡ Ναδία ζῇ!.. Ἡ Ναδία ζῇ!..

Καὶ ἀνέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ποῦ ἔκαμε τέτοιον θαῦμα.

Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ὁ Ἰβάν καὶ ὁ Τῶνης ἤκουσαν ὀπίσω των κρότον πίπτοντος σώματος καί, στραφέντες, εἶδαν τὸν πρίγκηπα ἐξηπλωμένον εἰς τὸ παρχέτον.

Ἐτρεῖξαν ἀμέσως εἰς αὐτὸν καὶ ἐδεδαιώθησαν, ὅτι εὐτυχῶς εἶχε μόνον λιποθυμήσῃ.

Ὁ πρίγκηψ, βλέπων ὅτι ἠπειλεῖτο θύελλα, εἶχε παρατιθῇ τοῦ περιπάτου. Διέταξε λοιπὸν ν' ἀποξεύξουν τὴν ἀμαξάν καὶ ἀνέβη πάλιν εἰς τὴν βίλλαν.

Ὅταν ἐξῆλθεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δω-

ματίου του, πρὶν εἰσελθῇ, ἤκουσε τὸ τέλος τῆς συνομιλίας μετὰ τοῦ ἐπιστάτου καὶ τοῦ μικροῦ γ κ ρ ο ὑ μ κ' ἔπεσε λιποθύμους.

Δὲν ἠμπόρεσε νὰνθέξῃ εἰς τὴν μεγάλην συγκίνησιν, ποῦ τῷ ἐπροξένησεν ἡ εἰδησις, ὅτι ἡ κόρη του, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε πλέον ἠλπίζε νὰ ἐπανίδῃ, ἦτο ζωντανή καὶ εὐρίσκετο τόσον πλησίον του... Εὐτυχῶς, ἡ λιποθυμία αὐτὴ δὲν διήρκεσε πολὺ. Ὁ Τῶνης καὶ ὁ Ἰβάν, σκυμμένοι μετὰ ἀγωνίαν ἀνωθέν του, δὲν ἄργησαν νὰ ἰδοῦν τὰ χεῖλιά του ἀνοιγόμενα, ἐνῶ ἔνα γλυκὺ μείδιμα, — τὸ πρῶτον ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν, — ἐφώτιζε τὸ ὄψρον καὶ ἰσχνόν πρόσωπόν του.

— Ζῇ ἡ μικρὴ μου Ναδία!.. ἡ ἀγαπημένη μου Ναδία ζῇ!.. ἐψιθύριζεν ὁ πρίγκηψ ὡς ἐν ὄνειρῳ.

Ὁ Ἰβάν καὶ ὁ Τῶνης, ἀνταλλάσσοντες βλέμμα, ἐσυλλογίσθησαν, ποίαν χαρὰν ἀνέκραστον θὰ ἡσθάνετο ὁ κύριός των ὅταν, συνερχόμενος ἐντελῶς, θὰ ἐμάνθανεν ἀπὸ τὸ στόμα των, ὅτι τὸ ὄνειρον αὐτὸ εἶχε γίνῃ ἔξαφνα ἡ πλέον ἀνέλπιστος, ἡ πλέον γλυκεῖα πραγματικότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Πολὺ ἀργά.

Μόλις συνελθὼν ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν του, ὁ πρίγκηψ ἠναγκάσθη νὰ κατακλιθῇ. Οἱ ἰατροί, προσκληθέντες ἐν σπουδῇ, ἐροβήθησαν μὴπως, ἀπὸ τὴν μεγάλῳ κλονισμῶν ποῦ ὑπέστη πρὸ ὀλίγου, ἐξεδηλοῦτο κανένας ἐγκεφαλικὸς πυρετός. Καὶ ἔδωσαν αὐστηρὰν διαταγὴν: Ὁ ἀσθενὴς, μέχρι διαταγῆς νεωτέρας, δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῇ κανένα οὔτε αὐτὴν τὴν κόρην του, ὅταν θὰ τὴν ἐφερναν εἰς τὸ σπίτι.

Ἀλλῶς τε, ὡς ἐκ ἐσχηματίσθη ἔξαφνα εἰς τὴν μνήμην του ἔνα μέγαλον κενόν, ὁ πρίγκηψ δὲν ἐφαίνετο ἐνθυμούμενος τί συνέβη. Πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τοῦ Ἰβάν καὶ τοῦ Τῶνης, δὲν τοὺς ἔκαμε καμμίαν ἐρώτησιν, κανένα ὑπαίνυμὸν δι' ἐκεῖνα ποῦ εἶχεν ἀκούσῃ πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ στόμα των.

Θὰ εὐρίσκοντο λοιπὸν ἠναγκασμένοι νὰ τοῦ τὰ ξαναποῦν καὶ ὁ ἐπιστάτης, διὰ νὰ ποφύγῃ τὸν νέον κλονισμὸν, ὁ ὁποῖος ἤμπορούσεν αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ σκοτώσῃ τὸν κύριόν του, ὠρίσθη νὰ μεταχειρισθῇ τὰς μεγαλειτέρας προφυλάξεις.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ἡ εἰδησις ὅτι ὁ πρίγκηψ Ἰβανῶρ ἐπρόκειτο νὰ ἐπανεύρῃ μίαν χαμένην τοῦ κόρη, διεδόθη ἀστραπηδὸν ὅχι μόνον εἰς ὅλην τὴν βίλλαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν καὶ ὅλοι ὅσοι τὴν ἔμαθαν, ἐφιλοτιμήθησαν νὰ διαβεβαιώσουν ὅτι... πρὸ πολλοῦ εἶχαν μαντεύσῃ τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις ὁ Ἰβάν εἶχε κρατήσῃ διὰ τὸν ἐκυτόν του καὶ μόνον.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅλοι γύρω εἰς τὸν πρίγκηπα ἦσαν κατευχαριστημένοι νὰ συλλογίζωνται τὴν μεγάλην χαρὰν ποῦ θὰ ἐδοκίμαζε καὶ κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλεν, ὅτι ἡ ἀνέλπιστος εὐτυχία θὰ τὸν ἔκαμνε γρήγορα καλὰ.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Τῶνης ἀπέφυγε τὰς ἐρωτήσεις πρὸ τοῦ ἔκαμναν ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, ἀλλὰ δὲν ἠμπο-

«Ἡ Ναδία ζῇ!»
(Σελ. 304 στ. β').

— Ὡ τί εὐτυχία! τί εὐτυχία!.. ἐφώναξε χειροκροτῶν.

Ὁ ἐπιστάτης ἐκάλεσε τὸν σωφῆρ.

— Μάριε, τῷ εἶπε, θὰ φύγωμε ἀμέσως γιὰ τὸ Σαῖν-Μαξιμ.

— Πῶς, ἀπὸ τώρα; ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ σωφῆρ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐξεδήλωσεν ἀμέσως τὴν ζωηροτέραν δυσαρέσκειαν.

— Ναί, ναί, θὰ πᾶμε ἀμέσως! ὑπέλαβεν ὁ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος, εἰς τὴν παραζάλην του, δὲν παρατήρησε τὴν ἐκφρασὴν τῆς φουσιονωμίας τοῦ Μαρίου. Ἡ δεσποινὴς Ναδία πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σπίτι τῆς τὸ γρηγορώτερον!

— Πολὺ καλὰ. Τί ὥρα θέλετε νὰ φύγωμε;

— Ἀμέσως τώρα, τοῦ εἶπε!

— Πολὺ καλὰ. Πηγαίνω νὰ ἐτοιμάσω τὸ αὐτοκίνητο!

Ὁ σωφῆρ, μετὰ τὰς λέξεις αὐτάς, ἔφυγε τρέχων, ὁ δὲ Ἰβάν καὶ ὁ Τῶνης ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι, διὰ νὰ προγευματίσουν βιαστικά.

Ὁ γέρον ἐπιστάτης, ποῦ δὲν ἠμποροῦσε τώρα πλέον νὰ ἔχῃ μυστικά ἀπὸ τὸν μικρόν του προστατευόμενον, τῷ διηγήθη τὸ δρᾶμα, τὸ ὁποῖον, πρὸ ἐνὸς ἔτους, εἶχε βυθῆσιν εἰς πένθος τὴν οἰκογένειαν Ἰβανῶρ.

Οὕτως ἔμαθεν ὁ Τῶνης, ὅτι ὁ πρίγκηψ Σέργιος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, εἶχε μείνῃ ἐνωρὶς χῆρος μετὰ μίαν μικρὰν κόρην, τὴν Ναδίαν, τὴν ὁποίαν ἑλάντευε καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἀγγελικὸν μείδιμα τὸν ἐδοξάθησε διὰ νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν βαθυτάτην θλίψιν ποῦ τοῦ εἶχε προ-

ξενήσῃ ὁ θάνατος τῆς καλῆς συζύγου του.

Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, — πρὸ δεκαοκτὼ σχεδὸν μηνῶν, — τὸ κοριτσάκι, ἐκεῖ ποῦ ἔπαιζε μόνον τοῦ εἰς τὸ πάρκον τοῦ οἰκογενειακοῦ πύργου, ἀνηρπάγη μυστηριωδῶς καὶ ὅλαι αἱ ἐρευναι τῆς ἀστυνομίας, ἂν καὶ ἐγείναν ἀμέσως, ἀπέβησαν ἀκαρποί.

Φαντάζεται κανεὶς τὴν θλίψιν τοῦ δυστυχισμένου πατέρα, κατόπιν τῆς νέας αὐτῆς συμφορᾶς, ἡ ὁποία ἐπῆρχετο πρὶν ἐπουλωθῇ ἀκόμη ἡ πληγὴ, ποῦ εἶχεν ἀνοίξῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἡρώτου!

Ὀλίγον ἔλειψε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸ σκληρὸν κτύπημα καὶ τότε οἱ ἰατροὶ τὸν συνεβούλευσαν νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν Ρωσίαν καὶ νὰ κάμῃ ἕνα μακρὺν ταξεῖδι, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἠμπορούσε νὰ εὕρῃ εἰς αὐτὸ τὴν λήθην ἢ τοῦλάχιστον κάποιον ἀνακουφισιν.

Ὁ πρίγκηψ, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν μεγάλην του λύπην, δὲν εἶχε πλέον ἀντίληψιν τῆς πραγματικότητος, ἐπεβίβάσθη τῆς θαλαμηγοῦ τοῦ καὶ ἀπῆλθε μετὰ τὸν γέροντα Ἰβάν, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε γνωρίσῃ ἀπὸ μικρὸν καὶ οὕτως εἰπεῖν τὸν εἶχε μεγαλῶσῃ.

Ἀλλ' ἡ ἀναχώρησίς του δὲν διέκοψε τὰς ἐρεῦνας τῆς ἀστυνομίας, αἱ ὁποῖαι ἀπεναντίας ἐξηκολούθησαν μετὰ μεγαλειτέραν ἀκόμη δραστηριότητα.

Κατ' ἀρχὰς ὑπετέθη, ὅτι ἡ μικρὰ Ναδία ἀνηρπάγη ἀπὸ τοὺς Ἀτσιγγά-

«Μόριε, θὰ φύγωμε ἀμέσως γιὰ τὸ Σαῖν-Μαξιμ.»
(Σελ. 305 στ. α').

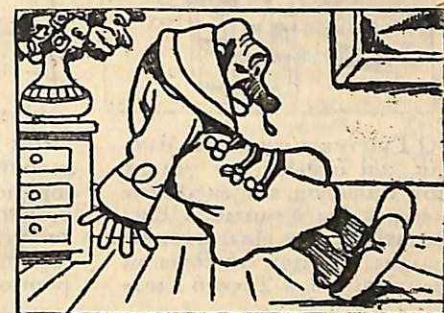
— Μόριε, θὰ φύγωμε ἀμέσως γιὰ τὸ Σαῖν-Μαξιμ. — Ὡς εἶπε, — ὅσοι εἶχον φανῇ, τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ἐνεδρεῦντες εἰς τὰ περίχωρα τοῦ πύργου. Ἀλλ' ἡ ἀνάκρισις δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποδείξῃ, ὅτι οἱ νομοδᾶς αὐτοὶ δὲν ἔπρεπε νὰ κατηγορηθοῦν διὰ παρόμοιον ἐγκλημα καὶ ὅτι ὁ δράστης τῆς ἀρπαγῆς ἢ τοῦλάχιστον ὁ ἡθικὸς αὐτοῦργός, — ἐκεῖνος κατὰ διαταγὴν τοῦ ὁποῖου ἐξετελέσθη, — δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἦτο

παρὰ ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ πρίγκηπος Σεργίου, ὁ πρίγκηψ Βόρις Ἰβανῶρ.
(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸς Κεφ. ΙΒ'.]

α') Μαθητὴς Δικτῶν

— Ὡθέ μου!.. ἔνας ἀπάχης!.. Βοήθεια! Δὲν τὸν βλέπετε;

β') Παίγνιον

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς βαρβαρομάχου Ἑλλάδος

ΔΩΝ	ΟΝ	ΜΩΝ		
ΛΕ	ΝΟ	ΠΗ	ΠΟ	ΞΕ
ΠΑ	ΚΙ	ΦΩΝ	ΛΙ	ΡΑ
ΛΟΣ	ΩΝ	ΣΕΙ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα: ἀρχαίου θεοῦ, ὅρους τῆς Ἑλλάδος, ἀρχαίου ἀττικοῦ συγγραφέως, ἀρχαίου ἀθηναίου στρατηγοῦ, ἱεροῦ πλοίου καὶ θηρίου.

γ') Πίνγμα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σιλαβωμένης Ἑλληνοπούλας

Εἴμεθα δύο ἀδελφαί
Διάφοροι τὴν φύσιν
Ἄν εἴμπορῃς, ἀπὸ αὐτὰ
Σὺ μάντευσε τὴν λύσιν:
Ἡ μία τὸν ὑπὸν ἀγαπᾷ,
Ἡ ἄλλη τὴν ἀγάλην
Τὴν μίαν ἔχει ὁ Ἑρμῆς,
Κ' ἡ Ἄρτεμις τὴν ἄλλην.

δ') Διὰ τοὺς Τεττακοὺς

Ἐστᾶλη ὑπὸ Χρυσανθῆς Β. Γοῦτάνου

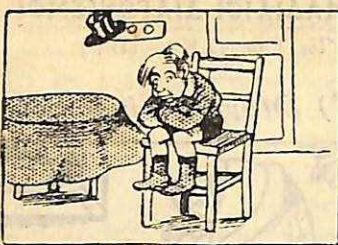
L*-s!*"1-1**t-p**r-t**t-l*-mnd*
Νᾶναγνῶσθ' τὸ φωνηεντὸ λοιπὸν τοῦτο.

Δηλώσεις: Αἱ λύσεις — ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φύλλου, — συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Πύσεις τοῦ 36ου γόλιου

α') Κέρκυρα, Κεφαλληνία, Ζάκυνθος, Λευκάς, Ἰθάκη, Κόθηρα. — β') Τριγωνομετρία (τρίγωνο μετὰ τρία). — γ') Les peines que nous causerons aux autres, retomberont sur nous.

ΤΟ ΨΗΛΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

Ο Γιαννάκης εκάμε μιά άταξία και ο θεός του, για να τον τιμωρήσει, τον εκκλείδωσε μέσα 'ς ένα δωμάτιο. «Έκεί θά μείνεις, του είπε, φυλακισμένος ως πού να έλθω να σου άνοιξω!»—Τώρα ο Γιαν-

τού βάζει μέσα στο καπέλλο, που του τό κατέβασε με τον σπάγο, όλα του τά μπομπόνια. Ο Γιαννάκης τό τραβᾷ άμέσως άπάνω και, με τη συνειθισμένη του λαϊμαργία, κατα-

χέρι του στο καπέλλο, για να πάρη τά μπομπόνια και...πιάνει τά μελάνια! «Μπα τόν μασκαράτζικο! μέ γέλασε;!»—Άλλά τή στιγμή εκείνη, ένώ συλλογίζεται πώς να εκδικηθῇ,

νάκης συλλογίζεται πώς θά περάσει τῆς ώρας τῆς φυλάκι- κης, όταν έξαφνα βλέπει στο κρεμαστόρι τό ψηλό καπέλλο του θείου του. «Α μιά ιδέα!»—Άμέσως τό δένει 'ς ένα κου- βάρι σπάγο που είχε για τόν

βραχθίξει όλη τῆ σακκούλα. Έπειτα ξανακατεβάζει τό κα- πέλλο και προκαλεί:—«Γε- ώργο! Γεώργο! να ζῆς, βά- λε μου κι' άλλα!..Δε με λυ- πᾷσαι που είμαι φυλακή;»—

ο θεός του εκκλείδώνει τὴν πόρτα και εισορχᾷ με φω- νές: «Μπα πολήσοπιδο! έσύ έχεις τό καπέλλο μου και τό γυρεύω τόσην ώρα! Δός μου γρήγορα!»—Και πριν του

αέτό του, και τρέχει στο πα- περάσι τῆς ώρας τῆς φυλά- κης, όταν έξαφνα βλέπει στο κρεμαστόρι τό ψηλό καπέλλο του θείου του. «Α μιά ιδέα!»—Άμέσως τό δένει 'ς ένα κου- βάρι σπάγο που είχε για τόν

«Α μὲν δὲν ὑπορέσσει! συλ- λογίζεσαι ο Γεωργάκης. Σου- ἔδωσα όλη μου τῆ σακκούλα κ' ακόμη θέλεις; Τώρα να- σου δείξω, λαίμαργε!»—Κι' άντι να του βάλῃ μέσα στο

τό δώσιό ο Γιαννάκης, ο θεός τοῦ νάκης δοκίμασε να κρυφθῇ κάτω από τό τραπέζι! Αλλά πού! Ο θεός τόν άρπάξε και του ἔδωσε τόσες βελιές, ώστε ἔβαλε και στην τσέπη του.

λάνη!»—Καίμενε, να ζῆς, βάλε μου μέσα στο καπέλλο λίγα μπομπόνια! Ο θεός μου μ' ἐφυλάκισε και δὲν μπορῶ να κατέβω να πάρω...—Ο Γεωργάκης λυπάται τόν φυλακισμένο φίλο του και

καπέλλο μπομπόνια (που δὲν είχε κηόλα) αδειάζει όλη σχε- δόν τῆ μελάνη, από τό μπου- κάλι, που είχε αγοράσει.—«Τράβα!»—Ο Γιαννάκης τρα- βᾷ με χαρά, χώνει ευθύς τό

«Νάκης δοκίμασε να κρυφθῇ κάτω από τό τραπέζι! Αλλά πού! Ο θεός τόν άρπάξε και του ἔδωσε τόσες βελιές, ώστε ἔβαλε και στην τσέπη του.

XLVIII

Στό βήμα άμέριμνου παιδιοῦ τρίζουν τά σκόρπια φύλλα, που γελαστό τῆ χαιρετῇ τὴν πρώτη άνατριχίλα... Γρηούλα, που άγορεύεται στῆς ρεμματιάς τὴν άκρη, τά βλέπει κι' άπ' μάτια τῆς κυλᾷ ένα κρύφιο δάκρυ...

XLIX

Καθὼς μακρυνά τό σύννεφο φτεροκοποῦν φευγάτα, κι' ἡ άνοιξη άλαφροστατᾷ στῆ βελουδένα στράτα, κι' άστράφτον στο λευκό τῆς φῶς τά γελαστά τῆς κάλλη, άκούω μιά μυστική φωνή, να κρᾷξῃ: «Έλάτε πάλι!»

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Διάττων Άσθῆρ, όταν ἤκουσαν ότι ἡ Όδύσσεια τοῦ Όμήρου εἶνε βιβλίον μεγάλης ἀξίας, ὑνέκραξε με άπορίαν!.. —Καλέ, τί μου ψάλλετε! δυό δραχμῶν δι- ολίον ἐκεῖ-πέρα!..

Έστάλη ὑπό τῆς Βαρβαρομάχου Έλλάδος

Η μικρὴ Πηνελόπη ρωτᾷ τῆ μαμμά τῆς: —Μαμμά, πόση ώρα βαστάει ένα δνειρο; —Δὲν τό ξέρει: κινεῖς αὐτό, παιδί μου!

—Μπα, πετιέται και λέει ο Νάκης, ο με- γαλύτερός τῆς ἀδελφός, εἶνε πολὺ εύκολο! Άκου ἐδῶ, Πηνελόπη: όταν άρχισῃς να δνιρεύεσαι, πέ μου τό άμέσως: κ' ἐγὼ θα δῶ τό ρολόι! κι' όταν τελειώσῃ τό δνιρό σου, μου τό λές και κυ- τάζω, πόση ώρα πέρασε.

Έστάλη ἀπὸ τὴν Ναυτοπούλα τῆς Αἰγνας

Ο Μικρός Κουριοκεφαλᾶς διαβάζει ἐφη- μερίδα.

—Τί διαβάζεις, τόν ἐρωτᾷ ἡ μητέρα του. —Διαβάζω τὰς γεννήσεις. Παρατηρῶ μὴ ἐγεννήθῃ κανεὶς που τόν ξέρω!

Έστάλη ὑπό τῆς Έλπίδος τῆς Έλλάδος

Ο Μπαμπᾶς:—Νέκο, γιατί ἐστακώθηκε ο Μίρης με τό Γεώργο; —Ο Νίκος:—Δὲν ξέρω, μπαμπᾶ.

Ο Μπαμπᾶς:—Καίμενε, τόση ώρα κει-χά- μου και δὲν σῶσε τίποτα στ' αὐτά σου; —Ο Νίκος:—Α! ναί. Μούρβε μιά κατα- κεφαλίτῃ τὴν ώρα που πήγαινα να τοῦ χωρίσω.

Έστάλη ἀπὸ τό Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 16ην Αυγούστου 1916.

ΟΣΟΙ μ' ἐρωτῶν, διὰ τ' ἀποτέλεσματα τοῦ λῆξαντος 153ου Διαγωνισμοῦ πρός σύνθεσιν Πνευματικῶν Άσκήσεων (διὰ τὴν α', ἐξαμηνίαν τοῦ 1916) ἄς μάθουν, ότι εἶνε σχεδόν ἑτοιμα και ἡ δημοσιεύσθις ἐν ἀπὸ τῶ προσεχῇ φύλλα.

Ανθισμένη Κερασίτῃ, τό γράμμα σου τῆς 6ης: Άπριλίου τό ἔλαβα τὴν 4ην Αυγούστου, μαζί με ἄλλα ἐκ Ρουμανίας γράμματα τῆς αὐ- τῆς χρονολογίας. Μὴ παραξενεύεσαι: λοιπὸν ἂν καὶ τά φύλλα ἐκεῖ φθάνουν ἀργά.

Ελήφθηνσαν τά τετράδια, Πρόσφυε. Έχεις δίκην να παραπονῆσαι, ότι πολλὰ που ἔλαβες, ἦσαν ἀκατάστατα, ἀπεριποίητα και κακογραμ- μένα. Τὰ βλέπω κ' ἐγὼ. —Μά γιατί, παιδί μου; —Ένα τετράδιο που στέλλεσαι 'ς ένα φίλο σου, πρέπει να τό γράψετε καθαρά, με τῆ μεγαλύτερη προσοχή. Κ' ἐκείνο: αὐτό θᾷξῃ ἀπὸ τὰ χέρια σου, γιὰ να σᾷς θυμᾷται.

Διὰ τὴν «Μητέρα» τοῦ κ. Κώστα Α. ο Τύμβος τοῦ Μαθαῖνος μου γράφει: «Πόσον συνεκινήθην, όταν τὴν εἰδᾷσα! Να συλλογι- ζεται κανεὶς, ότι τὴν ο:ιγμὴν που ἐπρόκειτο να- ποθάνῃ, ἡ μητέρα, ἀδιαφοροῦσα διὰ τὴν ἰδίαν τῆς ζωὴν, ἐρωτοῦσε τόν υἱόν τῆς ἂν ἐμπολιό- στηκε!... Κ' ἐγὼ ο καυμένος, που μέμναι ὀρφα- νός ἀπὸ τριῶν ἐτῶν παιδί! Εὐτυχῶς ἔχω ένα πατέρα που με ὑπεραγαπᾷ. Έχω και μιά δευτέρη μητέρα—ἀφότου ἔγεναι συνδρομητῆς σου,—που μου δίδει τῆς καλλίτερας συμβουλές...»

Εἶνε τόσο εὐμορφὸ τό σημερινὸ γράμμα τῆς Χάριτος, ὥστε δὲν ἀντέγω να μὴ δημοσιεύσω ένα μεγάλο μέρος ἀπὸ αὐτό. Διαβάσετε και σεις και ἡ μὲν πῆτε. «Η ἀγαπητὴ Μυροῖνῃ ἀπο- ρεῖ,—μου γράφει ἡ φίλῃ μου,—πὼς λαμβάνω μέρος ἐς τὴν κίνησιν τῆς «Διαπλάσεως»: ἐγὼ ἡμῶς ἀπορῶ ἀκόμη περισσότερο γι' αὐτὴ τὴν ἀπο- ρία τῆς και σᾷς παρακαλῶ να τῆς πῆτε ότι και τὰ μαλλιά μου να σπῶνται, ἡ «Διαπλάσις» μου δὲν θα μὲ λείψῃ ἀπὸ τὰ χέρια, διότι ἡ γνώμη

μου εἶνε ότι ἡ «Διαπλάσις» δὲν εἶνε καθόλου γιὰ μικρὰ παιδιὰ, ἀλλ' εἶνε γιὰ τοῦς μεγαλύτε- ρους: ἔως τοῦς γέροντας.

«Με τί χαρὰ ἄκουε ἡ δύστυχῇ μου νόντ,— εἶνε περιττὸ να πῶ πόσον χρόνων ἦτο—δταν τῆς εἰδᾷσα τῆ «Διαπλάσις». Ακόμα θυμοῦμαι τὴν εὐχαρίστησι που τῆς ἔκαμε ἡ «Μάνα και κόρη» τοῦ Φαιδρού Ἀδάμαντος (εἰς τὸν τόμον τοῦ 1912).

«Ας ἀρίστωμε τῆς μητέρας μὲς, μεγαλύτερους: ἀδελφούς: ἡ ἀδελφῆς: καθένας θα βρῇ κι' ένα κου- μάτι γι' αὐτόν να τᾶρσει, να εὐχαριστῇται. Ας δώσῃ ἡ φίλῃ Μυροῖνῃ τῆ «Διαπλάσις» γιὰ δο- κιμὴν στὴν μητέρα τῆς, ἀδελφῇ τῆς, ἀδελφῇ τῆς. ἐκεῖ τῆς, ἡ ὁποιοδῆποτε ἄλλον τοῦ σπιτιοῦ τῆς, και να μᾶς πῇ ποῖο κουμάτι ἄρесе καθενός, (Εἶ- μαι περιέργη να μάθω).

«Ηθὼς ναῖελεπὲ ἡ ἀγαπητὴ Μυροῖνῃ τό τι γίνεταί στα σπῖτια που ἀγαποῦν τῆ «Διαπλάσις». Μόλις τὴν ἰδοῦν, καθένας ἀφίνει ὅ,τι κι' ἂν κᾷ τῆς και τρέχει νασπάξῃ. Τὴν κόβουν σὲ δυό κι' ἀμέ- σως: ρίχνονταί στὸ διάβασμα, δυό-τρεις: στὸ ἔνα κουμάτι, δυό-τρεις: στ' ἄλλο. Ὅποιος: μένει ἀπ' ἐξῶ, περιμένει με αγωνία, κι' ἂν εἶνε μικρός: ἀρρίζει και τὰ κλάμματα».

Εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, Ἑλλῆν Ἥλε- κτρολόγε, και χαίρω που ἀπεράσεις ἐπιτελους: να λαμβάνῃς μέρος: εἰς τὴν κίνησιν. Ὅχι, καμμά- τια με συνέχεται δὲν δημοσιεύω εἰς τὴν Σ.Σ.Σ. Να μου στείλῃς σύντομα.

Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προδιδασμοῦν σου με τό ἄριστον. Φυσικά, πρέπει να μελετᾷς, ἀφοῦ θα κᾷς και δευτέρως: ἐξετάσεις, εἰσθηρίους: και αὐστηρίως. Πρόσεχε ὅμως, διότι τὸ εἰσθηρίον, εἰσθηρίον κτλ. γράφονταί: τό σι με ἴδιτα και ὅχι με ἴτα. Εἶνε ἔνα λάθος: που τό κᾷνουν πολλοί. Καὶ θυμῶνουν οὐ καθήγονταί: μὴν τὰ ρωτᾷς!

Να και ὁ Τσαολατάνος, που εἶνε τόσα χρό- νια συνδρομητῆς μου και μόλις: τώρα ἀπεράσεις να «ἐργασθῇ σοβαρά» ὥστε να γίνῃ ἕνας καλός: μαθητῆς τοῦ σχολείου μου». Εμπρός, λοιπόν! κάλλιο ἀργά παρὰ ποτέ. Καὶ τὰ Βραβεῖά μου εἶνε ἀτελείωτα...

Τὰ ἴδια ἀπαντῶ και εἰς τὴν Καμέλιαν. Ας ἐξακολουθήσῃ τώρα που ἔκαμε τὴν ἀρχὴν, ἡ ὁποία διὰ κάθε πράγμα εἶνε δύσκολη.

Έχεις δίκην, Γλυκὴ Όνειρον, δὲν ἔχομεν πολλούς: και μάλιστα πολλὰς ἡθοποιούς: μορ- φωμένες. Αὐτῇ που σᾷς: ἦλθε εἶνε πολὺ μετρία και ἐδῶ εἰς τὰς: Αθήνας δὲν πρωταγωνιστεῖ ποτέ, παρὰ μόνον, νομίζω, εἰς ὁπερέτες. Αἱ καλλιτέριαι δραματικᾷς πρωταγωνισταί: τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρον εἶνε σήμερα ἡ Μαρίττα Κοτοπούλη, ἡ Κυβέλη, ἡ Ροζαλίττα Νίκα, ἡ Ἀγνή Ρεζάν. Ενωσεται ὅμως, ότι και πολλοὶ ἄλλοι παίζουν καλά.

Η Εὐχὴ τῆς Μάννας πληροφορεῖ τό Ζήτω ἡ Διαπλάσις: ότι τὰ «Ἑλληνικὰ Σχολεῖα» ὡ- γόντων εἰς τὴν Γαλλίαν: Ἀττικῶν Σχολείων».

«Σχολότα» περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ ο Ρωβύ- ρος. Ὑπνο ἀπὸ τῆς ἔντεκα ὥς: τῆς ἔντεκα (δυό- δεκα ὥρες, πολὺ καλά!) φαί, ἀναστάσιμα τοῦ σπιτιοῦ ὡς τῆς πέντε και ἔπειτα Φάληρον ἡ Ζάπ- πειο. Τελοσπάντων, δὲν τοῦ ἀρέσει τό καλοκαίρι. Καὶ ξέρете γιατί; Ἀπολύστατο, βαρύνει τῆς: διακοπές, τό καθήσιό. Καὶ θέλει να εἴλῃ ο χει- μῶνας, διὰ ν' ῥχίσῃ ἡ δουλειά.—Αἰγὴ ὑπομονὴ ἀκόμη, παιδί μου, και ἔφθασε!

Ὁραίας ἐπιστολὰς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα και οἱ ἐξῆς: Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν, Ἑγγλεζάκι, Ἑλλὰς τοῦ Βενιζέλου, Μαρία Δολφός, Φιλελεύθερο Προσφυγάκι, Ἑλπίς τῆς Έλλάδος, Νύμφη τοῦ Αἰγαίου και Αὐτο- νομος Ἡπειρος. —Ἐξέτεσσά τὰς παραγγέλλας των και τοῦς: εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα καὶ ἐξῆς: Ἡ Νίκη τοῦ Παράσιου.—«Σκέψεις».—«Η

θάλασσα».—«Καλοκαίρι».—«Μία ἀντίθεσις».—«Κλέπτης ἀναίσχυντος».—«Σκέψεις και Γνώμαι».—«Κουμπάρες».—«Η Ἀντιτολή».—«Φύλλα Βελανιδιάς».—«Μακεδονία».—«Οἱ δύο ὑπερρέ- ται».—«Τὸ πάθημα τοῦ φιλαργύρου».—Τί μᾶς ψάλλει ἡ νεότης.—«Παρεξηγήσεις».—«Οἱ πρόσφυγες».—Παιδικὰ Πνεύματα και διάφορα διὰ τοῦς Ἑδωμάδιαις Διαγωνισμοῦς.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ επιθυμοῦν νατταλλά- ξουν: ἡ ἴττα (0) με Μεγάλην Ἑλλάδα, Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, Ἡρωϊκὴν Σάμον. Ρωβύρον, Μελαγχολίαν, Αὐτοκράτειρον τοῦ Βυζαντίου, Κύκνον, Παμπόνηρο Διαβολάκι, Μίαν Τρελλοῦσαν, Ἰνὸν, Ρεζεντάν, Ἑγγλε- ζάκι, Ἡρώα τοῦ 1913, Ἀκτὴν, Παναχαῖδα Καρνάτια, Ψυχὴν, Χονοαλλίδα, Κόρην τοῦ Μορηᾶ.—ἡ Νύμφη τοῦ Αἰγαίου (0) με Βό- ρειον Σέλας, Ἀνατέλλοντα Ἡλιον, Ἑσπερον.—Ο Γερμανόπαις (0) με Αἰφνης Στεφανον.—Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Αἰσθημα τῆς Πατοίδος, —Τὸ Παμπόνηρο Διαβολάκι (0) με Μίαν Τρελλοῦσαν, Χαμόγελο τῆς Νίκης, Τρελλὴν Σανθούσαν, Νησιωτοπούσαν, Χάιν.—Ο Γεν- ναῖος Γαμβέτας (0) με Γενναῖοψυχον Στρα- τηλάτην, Γενναῖοψυχον Ἑλληνίδα, Γέρον τοῦ Μορηᾶ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεταί ἡ ἀνανεοῦται. ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀνανεοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀ- νήκουν εἰς ἀόριστον, και δσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Κανόνι τοῦ Κιλκίς, α. (ΕΤ). Καμέλια, κ. (ΜΓ), Γενναῖος Γαμ- βέτας, α. (ΜΒ). Αἰμοσταγὲς Εἶφος, ε. (ΣΣ).

Η Διαπλάσις ἀσπάζεται τοῦς φίλους τῆς: Ἑλπίδα τῆς Έλλάδος (τετράδεα ἔστειλα) ναί, και συνδρομητῆς: εἶνε και ψευδώνυμον ἔχει.) Χουσανγὴν (συμπεριελήφθῃ ναί!) Ἑρωτα τῆς Πατοίδος (ἐγκρίτω: ἐλήφθηνσαν, μὴν ἀνησυχῆς.) Εὐάγ. Α.Π. (ἔστειλα) εὐχαριστῶ διὰ τὰς φρονι- τίδας.) Πηλέα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) περαστικὰ στὴ μητέρα.) Καρνάτιδα (πολὺ εὐμορφὸ τό γράμμα σου: εὐχομαι να πραγματοποιηθοῦν τὰ σχέδιά σου: χαιρετίζωματα εἰς δους.) Ἑρωτα τῆς Ἑλευθερίας (δὲν εἶνε ἀπὸ οἰκονομίαν, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀσπίαν των Ταχυδρομείων.) Ἀγλαν Σοφίαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Βοννὸ τῆς Μανω- λίδας (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) συμπεριελήφθῃς.) Μυστηριώδῃ Ἀμαζόνια (ἔχει καλὸς: στείλε αἰγυπτιακὰ γραμματόσημα.) Νοσταλγίαν (εἶχε πλέον σταλῇ, όταν ἐλήφθῃ ἡ δευτέρα ἐπιστολή σου.) Ἀστέρια τῆς Ἑλευθερίας (εὐχομαι κα- λὴν ἐπιτυχίαν.) Βαρβαρομάχου Ἑλλάδα (τό πιστεύω) Αἰματομμένο Σίφος (στείλε τας.) Γεώργιον Α'. (δὲν πρέπει να λυπᾷσαι, μόνον να χαιρέσαι: διότι πραγματικῶς: ἔξαφνᾷ ζεῖς ἕνα λαμπρὸν μέλλον.) Χαροῦμενην Καροῦσαν (ἔστειλα: ἀσπάζομαι τὰ δάφνια.) Τιάγκον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Κυκλαμὶν (ἐγκρίτω: συλλυπητήρια.) Ἡρώα τοῦ Σουλίου (και διὰ τρεῖς, και δι' ὅσους θέλεις: μὴνας: εἰμπορεῖς: νᾶνανεώσῃς.) Ἡρώα Σαμω- τόπουλο (ἔστειλα ἐκ νέου.) Ματωμένο Ἡλιοβα- σίλεμα (πολὺ καλά!) Δημ. Σ. Μπερό. (βε- βᾷως: ἡμπορεῖς να ἐσπαθώσῃς: ἀπὸ τὰ δύο ψευδώνυμα που προτείνεις, τό πρῶτον εἶνε ἐλευ- θερον: τό δεύτερον δὲν ἐπιτρέπεται.) Ναυτάκι τῆς Αἰγίνου (ἔλαβα.) Γερμανόπαιδα (ἔστειλα.) Αὐτίνα Ἡλίου (ἔστειλα: καλὴ ἡ ἰδέα σου.) Χ. Κ. (διὰ να σοῦ ἐγκαθῇ τό ψευδώνυμον, πρέ- πει να δηλώσῃς: και τὸνομά σου.) Ἡρώα τῆς Κλεισούρης (ναί, ἀλλὰ πρέπει να πάρῃ και ψευ- δώνυμον.) Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου (τὰ ἔλαβα.) Παρθένον των Δασῶν (ἔστειλα.) Ἀσμα- τῆς Ἀηδόνης (ἔλαβα εὐχαριστῶ.) Ὀρτενοῖαν, Πλάτανον κτλ. κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολάς: ἔλαβα, μετὰ τὴν 15ην Αυγούστου, ἀπαντήσω εἰς τό προσεχές.

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

XLIV

Ψυχρά όλα, ὡς χθές, κι' ὀδιόφορα... Τώρα ξανοίγω μόνο τῆς βυθισμένες ρίζες: τους και τόν κρυφὸ τους πόνο... Κι' ἐμὲν ἔτσι, ἀσύνκριτα, 'τοῦ λογισμοῦ μου μιά ἀκρη: καθὼς τὰ βλέπω, φεύγοντας, μεσ' στὸ θολὸ μου δάκρυ...

XLV

Μήνες παλεύει ἀδιάνοχα στὴν κλίνη ἡ χήρα ἡ μάνα: —Σήκω, Χριστούγεννα κτυποῦν, μάνα, κτυπᾷ ἡ καμπάνα.» —Σύρρε σεῖς στὴν ἐκκλησιά, ὅπου γεννᾶται ὁ Κτιστής. Κοντὰ του θά τάκούσω ἐγὼ τό «Δόξα ἐν Ὑψίστοις.»

XLVI

Στὴν καταφρόνια σὺ ἔρχεσαι, βάλαμο θεῷ, μονάχο, ν' ἀναστλώσῃς τὴν καρδιά σὲ στῆριγμα ἀπὸ βράχο. Δὲν εἶσαι ἐσύ ἡ σφιγκτὴ γροθιά κι' ὁ μανισμένος δείκτης; Τοῦ Ναζωραίου σ' ἐπρόφεραν τὰ χεῖλη, Gloria victis!»

XLVII

Ψηλά ἡ καυδήλα ὠχρὴ...Κι' ἐγὼ τὰ κρύα μου χέρια ἀπλώνω 'μπρός: 'στὴ θερμάστρα...Λαχταρῶ να ἰδῶ τῆ μέρα μόνο: μὰ τρέμω, και στὴν παραστιά φουσῶ και σκύβω ἐμπρός τῆς: ἴσως με κᾷσῃ ὁ ἥλιος τῆς και τυφλῶνθῶ στὸ φῶς τῆς...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Θέλετε νὰ περάσετε θαυμάσια τὸ καλοκαίρι σας;.. Θέλετε νὰ μὴν αἰσθανθῆτε οὔτε τὴν ζέστην τῆς πόλεως, οὔτε τὴν μοναξιάν τῆς ἐξοχῆς, οὔτε τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοπῶν;

Προμηθευθῆτε ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," & "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,"

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον.—Εἶνε τὰ ὠραιότερα, τὰ διασκεδαστικότερα καὶ τὰ μορφωτικότερα ἀναγνώσματα τῆς νεολαίας. Προμηθευθῆτε!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ
Αὐγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρίου

482. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτον, φίλε μου, εἶσαι σύ.
Συμπλεκτικὸς κοινός, τὸ δεύτερόν μου.
Γυναικὶ τῆς Γραφῆς;
Καὶ Ἰταλικὸ νησί τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βουλγαρομάχου Ἑλληνίδος

483. Διπλοῦς Στοιχειόγραφος

"Ἄν ὡς ἔχω μὲ ἀφίστη,
Εἰς τὸ χῶμα θά μὲ χόσῃς.
Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Μίαν νῆσον θά δηλώσῃς.
Καὶ αὐτῆς τῆς νήσου πάλιν
Τὸ κεφάλι ἐάν κόψῃς,
Εἰς μέγαν, λυτὰ, ὄγκον
Τοῦ πλανήτου θά προσκόψῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλελευθέρως Ἑλληνίδος

484. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε κίεκα, βγάλε θῆ
Καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ νοιώσῃ,
Τὸ πουλὶ θενὰ γαβῇ
Καὶ νησί θά ξεφουρώσῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλπίδος τῆς Ἑλλάδος

485. Τρίγωνον

***** = Ἰδρυμὰ ἐκπαιδευτικόν.
***** = Τίτιος Ρωμαίου ἄρχοντος.
***** = Κοινότατον ἐπίθετον.
***** = Χρονικὴ διαίρεσις.
***** = Νῆτος τοῦ Αἰγίου.
***** = Ἀναωνυμία.
* = Σύμφωνον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους

486. Ἀντεστραμμένη Πυραμὶς

***** + ***** = Ἀρχαῖο; μαθηματικὸς.
***** + ***** = Κόδε; μυλιζή.
***** + ***** = Διοικητὴ καὶ διαίρεσις.
* + * = Χρονικὴ διαίρεσις.
+ = Σύμφωνον.

Οἱ σταυροὶ ἀρχαῖος Θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῶν Ψαρχῶν

487. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

— Μαρίκα, ποῦ εἶνε ἡ Νίτσα καὶ ἡ Κατίνα;
— Στόν κῆπο, μαμμά, πίνουν τὸ τσάι τους.
— Πές τους νὰ ἔλθουν νὰ πάρουν καὶ δού-

τημα.

— Τί βούτημα, μαμμά;

— Μὰ τί, τὸν κουφὸ μού κάνεις;

Ἐστάλη ὑπὸ Μαριέττας Εὐαγ. Σβορώνου

488—492. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς Γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

μέρος, Κόδων, κῆμα, πόρος, πήρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτίνος

493. Διπλὴ Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὗρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν νηποτελοῦν Βασιλίσσαν, τὰ δὲ δευτέρω γράμματα γίγαντα τῆς Π. Διαθήκης:

Κακός, ποιμὴν, ψεύδος, νῆσος, ἀνίας, θνητός.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ζλάπ

494. Φωνηεντόλιπον

φι-πὼν, -λὼν, -κμν, -σὼν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Κυανολεύκου

495. Γρίφος

Μάτι : : Π 1 Π
 : : Π καὶ Π
 Π Π
 Π Π
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 22 φύλλου

265. Ἰσπανί (εἰς, Πάν, ἔα.)—266. Πη-γῇ-πληγῇ.—267. Κίσος-Θάσος.—268. Ἐλπίς-λεπίς.

269. Π

ΑΛΣ

ΤΡΕΙΣ

ΣΙΚΙΝΟΣ

ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

270.—272. Συμ-βούλευε μὴ τὰ ἡδίστα, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα. 2. Θέσσε ὑπὲρ πατρίδος; 3. Ἐξεῖς πόνον ἐγκρά-τειαν, πλοῦτον φίλιν, σιγῇ κόσμον.—273—277. Διὰ τοῦ Τ: κόπος, τέλος, αἶμα, ταῦρος, τόμος, (ἡ νότος.)—278. ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ (Ἀύριον, Ρευστόν, Ἰσος, Στέλιω, Τώρα, Ὀμοιοί, Δυνάτος, Ἡδουαί, Μικρό; Ὀλίγο; Σοφός.)—279. Νῶν ἡγεμόνα ποιοῦ.—280. Γονεῖς δεῖ αἰδεσθῆναι (γονεὶς δι' ἐδ εἰς θε.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς ὁρ. 1 ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς ὁρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ ὁρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς ὁρ. 2,50 ἑκάστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγητὴν ἔχουσιν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: "Ἀδετος ὁρ. 3—Χρυσός, ὁρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50. Διὰ τὸ ἔξωτερον. 4.—7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τῶν: "Ἀδετος ὁρ. 7—Χρυσός, ὁρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: "Ἀδετος ὁρ. 8—Χρυσός, ὁρ. 10.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—153]

Ζητῶ Καταστατικὰ Συλλόγων Διεύθυνσις: Γ. Ι. Α. Poste - Restante, Ἡράκλειον Κρήτης. "Ὑμνος τῆς Ἑλευθερίας.

[15'—154]

Στὴν ἀγαπημένη μου Δορεαδί εὐχομαι χρόνια πολλὰ γὰ τὴ γιορτὴ τῶν γενεθλίων τῆς 19)8)1916. Μελαγχολία.

[15'—155]

Ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφεῖν μετὰ παλιῆς μου συμμαθήτριας ἀπὸ Κέρκυρας, Ἀμαλίας, Πύργου, Ἀργυροστόλι. Διεύθυνσις: Νανυσκῆν Ν. Μουσούρη. Ἰθάκη.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὧσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 10—16 Αὐγούστου.

ΑΘΗΝΩΝ: Π. Χ. Μετάνης, Ε. Γ. Καρδαφῆς Π. Ε. Μυλωνῶν, Κ. Π. Λάβδας, Φιλελεύθερο Προσφυγάκι, Ι. Κ. Ἰωαννίδης, Γ. Ἀργυροπούλου, Γερμανόπουλος, Χ. Μπάουμαν, Ε. Χάρτιαν, Γ. Ὀλοσεν, Ρ. Βαρτιλλέρε, Α. Φρίντεμαν, Χ. Βάνερε, Β. Χέρμαν, Φρειδερίκος Αὐγουστός, Ι. Α. Δάσιος, Σ. Δ. Δάσιος, Ε. Ε. Μανωλάκης, Ι. Γ. Χονδρογιάννης, Α. Α. Δημητράκου, Π. Ι. Μήλιος, Α. Σλίτ, Α. Χόφμαν, Ρ. Χριστιάνσεν, Δ. Ν. Λενης, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Κερκυρ-μένος Θεσσαυδός, Θ. Ι. Ρουσάπουλος, Α. Α. Τζι-της, Μ. Σ. Καρακώρης, Ε. Σ. Θεοφιλάδης, Μαρία Α. Μόσχου, Ν. Γ. Πόθος, Π. Δ. Ρωμανώλης, Π. Σ. Χατζηανδρέου, Ἰωάννα Θ. Μάρα.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Φ. Ι. Καίρης, Ε. Δ. Κομηλιάτος, Γ. Δ. Καβαλίας.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Χρυσὴ Καρδιά.

ΑΡΓΟΥΣ: Α. Σ. Γεωργακόπουλος.

ΒΟΛΟΥ: Χρ. Ζήτης.

ΔΕΛΦΩΝ: Ἀγγελικὴ Κ. Μανωλίδου, Δ. Κ. Μανωλίδης.

ΔΙΑΒΟΛΙΤΣΙΟΥ: Γ. Κ. Μαρκόπουλος, Α. Δ. Μαρκόπουλος.

ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Α. Φερεντίνος, Μαρίνα Α. Φερεντίνου, Ἀνδριάντα Α. Γράτσου, Καλλιόπη Α. Φερεντίνου, Θ. Τ. Μορφῆς, Θ. Δοράνδος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Λουτὴ Καφίνα.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Τσεράνης, Ν. Δ. Καραμπέλας.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δημήτρα Ι. Σούρεφ, Χ. Ι. Σούρεφ, Σ. Ν. Γιαννουδῆς, Κ. Δ. Μαρτίνης, Ἀλφ. Σ. Λόσης, Π. Α. Γκρέκ, Α. Γ. Δεσσύλλας, Λίτσα Γ. Δεσσύλλας, Φιλόπατρις.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Πόπη Γ. Καλλιῆ.

ΚΥΜΗΣ: Καλλιόπη Παπαϊωάννου.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Π. Α. Νίνης, Α. Ι. Γεννηματῆς, Μαργαρίτ Γ. Εὐγενικό, Χρυσούλα Γεννηματῆς, Ι. Κ. Τσαβέλας, Κ. Π. Τσαβέλας, Ἐμμόνη Ι. Ἀναπλάτου, Α. Α. Γαλίν, Α. Λιβεράτος, Δ. Π. Θεοδόσης.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ: Α. Κ. Αιμιλιανίδης.

ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ: Σ. Γ. Λιβεράτος.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Π. Τρικινῆς, Χ. Λαμπιῆς, Σ. Ι. Γεωργιάδης.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Μ. Γ. Κοτοπούλης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ε. Κ. Ζαρόκωστας.

ΠΕΡΙΤΡΩΣ: Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Π. Θ. Τσαπακούρας, Ν. Μαλαγούδης, Ι. Κ. Καρανίδης, Σ. Β. Βαλαμίδης, Ι. Θ. Γιαννουδῆς, Ν. Α. Ἀντανασιώτης, Φαρόε, Μαργαρίτ Γ. Κωνσταντῆ, Ἀλένη Α. Σακελλαρόπουλου, Στ. Α. Στυλιανίδης, Κυριακὴ Ι. Χατζῆ, Γ. Σ. Τσαρῆς, Γ. Ε. Παπᾶς, Στ. Π. Παπᾶς.

ΠΥΡΓΟΥ: Γεω. Α. Ρομποτῆς, Σταματοπούλου, Γ. Ἀναστοπούλου.

ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Ἐλ. Ἐμ. Μιχαλιδάκης, Χαρ. Βεργάδης, Γ. Μ. Βαλαῆς, Μ. Β. Σωτήριος.

ΣΥΡΟΥ: Μαρία Ι. Θεοδωρακίου, Ν. Παναγιωτόπουλος, Ν. Ε. Λάρας, Ἀθηνᾶ Σ. Ἀλεξάνδρου, Κ. Σ. Ραϊσῆς, Ζωή Ἐπ. Παύλου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀκτὴ, Παρθένος τῶν Λαῶν.

ΦΑΛΗΡΟΥ: Κ. Α. Ἀντωνιάδης.

ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ: Ν. Α. Μελισσινός, Ι. Ν. Μαρκόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Α. Ν. Ἀγγέλου.

ΧΙΟΥ: Φιλητία Ν. Δάλλα, Καλλιόπη Σ. Κατακουζηνού, Λεάνδρος Ν. Δάλλας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς πέντε: ΜΑΡΙΑ Α. ΜΟΣΧΟΥ ἐν Ἀθήναις, Ε. Π. Α. ΚΟΜΗΛΑΪΟΣ ἐν Ἀργεῖῳ, ΑΝΔΡΙΑΝΑ Α. ΓΡΑΤΣΟΥ ἐν Ἰθάκῃ, ΠΑΝΟΣ ΤΡΙΚΕΝΕΣ ἐν Μεσολογγίῳ, ΑΘΗΝΑ Σ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ἐν Σύρῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Σεπτεμβρίου.